

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

וייל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך | חג הסוכות ושמחת תורה

גליון מס' 154 - התשפ"ד

חג שמח!

בדרך הזמן

הקלנו, יזכרה את בעליו בבקור של הנשיא בבית שלו. יהי כו.

ההגדרה נערכה, ומי שזכה בפרטים הזה היה אברהם תלמיד חכם משיבת לייקווד...

אותו תלמיד חכם לא ידע מה לעשות עם הזכיה המשנה הזו. את ביל קלינטון הוא צריך אצלו בבית? מה הוא בדיוק אמור לעשות אתו? למה לא מביאים אליו את רבי חיים קניבסקי, למשל? איה הוא אמור לכבד אותו - עם רוג'קה של אנג'ל? ומה, הוא אמור לשפץ את הבית בשבילו?

לבסוף הוא הצליח לדבר עם אחד היועצים שמסתובבים סביב הנשיא. הלה אמר לו: "אגלה לך משהו, ותראה מה תוכל לעשות עם המידע הזה. לפני שלשים שנה, כשהיה הנשיא בצבא, הוא אהב מאד

משהו טוב בשביל המלה...

הרב גואלמן שליט"א ספר על מכירה סינית של ארגון גדול שהתקמה בארצות הברית. מדבר היה במכירה ענקית, שדרשה הרבה מאד כספים. המארגנים נגשו לנשיא ארצות הברית בשעתו, ביל קלינטון, ואמרו לו: "אנו יודעים שלוח הזמנים שלך עמוס, אבל אם תתרום לנו חמש עשרה דקות, נוכל לתרגם את זה למיליוני דולרים".

הנשיא שתף פעולה, אם חמש עשרה דקות שלו יתרגמו למיליונים, הוא מוכן לתת אותם, ומצא את הזמן הדרוש לכה. רק דבר אחד הוא בקש לדעת - איה עושים את זה? איה לוקחים חמש עשרה דקות, ומתרגמים את זה למיליוני דולרים?

הם הסבירו: הכרטיס שזוכה בחמש עשרה דקות

שיר רגש צבאי. כנראה נשכח ממנו השיר במהלך השנים, אבל הוא היה שיר אהוב עליו ביותר".

נגש אותו יהודי מליקווד לראשי הארגון ואמר להם: "הבה נעשה משהו ביחד!" הם הביאו את אחד הכנרים הגדולים בארצות הברית, כנר בעל שם, ועוד שלשה בעלי מנגנים. נתנו להם את השיר וסכמו אתם, שכאשר יגיע הנשיא הם ינגנו את השיר בשיא הרגש והעצמה.

השעה המיועדת לבקור הגיעה. נשיא ארצות הברית פותח את הדלת ונכנס פנימה. הכנר מקבל את פניו בשיר האהוב. הנשיא נזכר מיד. הוא מתישב בסלון, ומתרכז בנגון. הכנר פורט על המיתרים ברגש כזה שבוקע החוצה, ואחרי עשר דקות נפרים לעין נצנצים חשודים בעיני הנשיא... כשהסתיימה הנגינה נותרו לבקור עוד חמש דקות בלבד.

הנשיא אומר לאברהם: "הקשב נא, אני מטיל בכל העולם. בכל מקום שאליו אני מגיע מגישים לי ארוחות דשנות - תפריטים סינים, תאילנדים, פריזאים... אחר כך אני נאלץ לחפש דרך להפטר מהקלוריות המיתרות שהעמסתי על עצמי..."

כאן לא הבאת לי אכל. הגשתי לי לשתות רק סודה, אבל השקעת מחשבה מיחדת בדרך שבה תוכל לכבד אותי, לשמח אותי ולרגש אותי. שנים לא בכיתי - וכעת התבוננתי בעיניים שלי... קבלת אותי עם כל הלב, והצלחת לפתח לי את הלב".

בשלב זה הוא הוציא מכיסו כרטיס קטן שעליו נרשם מספר נייד, ואמר: "את המספר הזה מקבלים ממני ראשי ממשלות כדי לצר קשר בשעת חרום. אני נותן לך את המספר הזה, ומזמין אותך להתקשר אלי בכל פעם שתצטרך משהו..."

אין זה משל, אלא ספור שהיה. לקחיו יוכלו ללוות אותנו בימים הגדולים הללו.

עברנו את אלול, ראש השנה ויום הכפורים, וכפינו לקראת הושענא רבה. אפשר לסכם את כל הימים שעברנו במלים פשוטות: קילו תפוחים, קילו רמונים וקילו דבש... אבל מי שמכבד את המלה, צריך להיות יצירתי, ולחשב מהו הדבר המהותי שישמח אותו.

אדם כזה יודע, שהמבחן האמיתי הוא היום שאחרת, מה שהוא באמת לוקח אתו הלאה לתוך החורף, איה מצליח הוא לשים את הקב"ה במרכזו, שזהו כרטיס הכניסה לעולם הבא. לא מדובר במעשים עצומים ומיחדים, אלא במבחן היום-יום. אדם צריך לבדק את עצמו מהו מרפו החיים שלו - הנהנתנות בעולם הזה, או הקב"ה. אבל ובית יפה או דף גמרא ומעשה חסד.

פעם בשנה מגיע אלינו הקב"ה - לראש השנה, יום כפור והושענא רבה. אנחנו אוכלים פה ושם דבש ותפוחים, אבל הקב"ה אומר לנו: קבלה אחת רצינית היא מה שמכבדת אותי באמת. זו לא צריכה להיות קבלה גדולה. מספיק קבלה אחת קטנה שלוקחים

אותה לחרף, ובמִשָּׁה כָּל הַשָּׁנָה שׁוֹמְרִים עָלֶיהָ שְׁתַּחֲוִיק מְעַמָּד.

הָאִמְרָה שֶׁל הַקֶּב"ה: "קִשָּׁה עָלַי פְּרִידַתְכֶם", נֹעֲדָה עֲבוּרָנוּ – שְׂדַעֵ שֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתָנוּ וְרוֹצֵה לְהִיּוֹת אִתָּנוּ לְבַדָּנוּ, וְאִזּוֹ בְּרַגַע שֶׁל קִשָּׁה וּבְרַגַע שֶׁל מִבְּחֹן, נִגְכַּר שֶׁהַקֶּב"ה אוֹהֵב אוֹתָנוּ וּמְצַפֶּה מֵאִתָּנוּ, וְזֶה יִתֵּן לָנוּ אֶת הַיְכָלֶת וְאֶת הַכַּחֲסוּת לְעַמֵּד בְּרַגַע הַזֶּה, וְגַם אִזּוֹ לְשִׁים אֶת הַקֶּב"ה בְּמִרְכּוּ הַחַיִּים.

הַקֶּב"ה אוֹמֵר לָנוּ: "קִשָּׁה עָלַי פְּרִידַתְכֶם". אִם נִרְגִישׁ אֶת אֲהַבְתּוֹ אֵלֵינוּ, נִבִּין שֶׁזֶה הַדְּבָר הַיְחִיד שֶׁמְלַוָּה אוֹתָנוּ תָּמִיד, וּמְמִילָא לֹא יִהְיֶה שׁוּם פְּרוּד. נִכְרַר שֶׁהַקֶּב"ה אוֹהֵב אוֹתָנוּ, וְכִשְׁמִישָׁהוּ כָּל כֶּה אוֹהֵב אוֹתָנוּ וְדוֹאֵג לָנוּ וּמְצַפֶּה מֵאִתָּנוּ – אִי אֶכְשֶׁר לְאֶכּוֹב אוֹתוֹ... כְּשֶׁנִּזְכַּר אֲהַבָּה זֶה נִצְלִיחַ לְקַחַת אִתָּנוּ אֶת כָּל הַקְּבָלוֹת, וְזֶה תְּלֻוּנָה אוֹתָנוּ כָּל חַיִּינוּ.

(רַבִּי יַעֲקֹב שִׁישׁ שְׁלִיט"א - דּוֹרֵשׁ טוֹב סוּכוֹת)

מִדּוּעַ נֹסַע הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ 'לְשׁוּק אַרְבַּעַת הַמֵּינִים בְּתַל אַבִּיב'?

בְּאַחַד הַיָּמִים פָּנָה יְהוּדֵי מְבַגֵּר אֶל רַבִּי בֶּן צִיּוֹן פֶּלְמַן זצ"ל וְשָׂאֵל אוֹתוֹ אוֹדוֹת תּוֹפְעָה תְּמוּהָה שֶׁחֲזָרָה עַל עֲצָמָה.

הָאִישׁ, שֶׁהִתְגוֹרֵר בְּרַחוּב אֶלְנָבִי בְּתַל אַבִּיב מוּל בֵּית כְּנֶסֶת הַגְּדוֹל, הִבְחִין כִּי מִדֵּי שָׁנָה מִגִּיעַ הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ זצ"ל לְשׁוּק אַרְבַּעַת הַמֵּינִים שְׁנַעְרָה בְּרַחֲבַת בֵּית הַכְּנֶסֶת, בְּיָמִים שְׁבִין יוֹם הַכַּפּוּרִים לְסִכּוֹת.

הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ הָיָה בָּא לְשׁוּק בְּבִקְרָה וּמְסֻתוֹבֵב בְּמִשָּׁה שְׁעוֹת אַרְכּוֹת בֵּין הַדּוֹכְנִים הַגְּדוֹשִׁים בְּאַתְרוּגִים

בְּלוּלִבִּים, בְּהַדְסִים וּבְעֶרְבוֹת. בְּשְׁעוֹת אַחַר הַצְּהָרִים כְּשֶׁהַשׁוּק נִסְגַּר, הָיָה הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ חוֹזֵר לְבִנֵי בְּרַק מִבְּלֵי שְׁקָנָה מֵאוּמָה. הַמַּחְזָה הַמְּכֻלָּא חוֹזֵר עַל עֲצָמוּ מִדֵּי שָׁנָה בְּיָמִים שְׁבִין יוֹם הַכַּפּוּרִים לְסִכּוֹת. מִדֵּי יוֹם הָיָה הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ מִגִּיעַ לְשׁוּק אַרְבַּעַת הַמֵּינִים, וְחוֹזֵר לְבֵיתוֹ בְּסִגְרִית הַשׁוּק בְּלֵי לְקַנּוֹת אֶפְלוּ עֲרֵבָה חֲבוּטָה. הַהֲנַחָה הַתְּמוּהָה עוֹרְרָה אֶת פְּלִיאָתוֹ שֶׁל הָאִישׁ: "הָרַי הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ הוּא אָדָם עֶסוּק, הַמְּנַצֵּל כָּל רַגַע פָּנוּי לְלַמּוּד הַתּוֹרָה וּלְנַהוּל מוֹסְדוֹתָיו הָעֲנֻפִים, מִדּוּעַ הוּא מִגִּיעַ מִדֵּי יוֹם לְשׁוּק אַרְבַּעַת הַמֵּינִים וְשׁוֹהָה בּוֹ שְׁעוֹת אַרְכּוֹת בְּלֵי לְקַנּוֹת דְּבָר? אוֹלַי אַתָּה, ר' בֶּן צִיּוֹן, בְּתוֹרַת תְּלִמִּידוֹ שֶׁל הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ, תּוֹכַל לְהַסְפִּיר לִי מַה הוּא מַחְפֵּשׁ כָּל שָׁנָה בְּשׁוּק אַרְבַּעַת הַמֵּינִים בְּתַל אַבִּיב".

הַשְּׂאֵלָה נֹתְרָה בְּעֵינָה עַד פְּטִירַת הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ. בְּהַלְוָה סֶפֶד לוֹ תְּלִמִּידוֹ הַמְּבַהֵק רַבִּי פִּנְחָס שְׂרָיִיבֵר זצ"ל שֶׁהָיָה מִ"יְלָדֵי טְהָרֵן". רַבִּי פִּנְחָס הִגִּיעַ לְאַרְץ כְּיָלֵד יְתוֹם וְהָיָה בֶּן טַפּוּחָיו שֶׁל הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ, שֶׁגִּדַּל וְרוּמָם אוֹתוֹ עַד שֶׁהִפָּה לְאַחַד מְגֻדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל.

בְּמַהֲלָה הַהֶסְפֵּד סִפֵּר רַבִּי פִּנְחָס אֶת הַדְּבָרִים הַבָּאִים: "כְּשֶׁנִּדְעַע לִי שֶׁהָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ נֹסַע בְּכָל יוֹם לְשׁוּק אַרְבַּעַת הַמֵּינִים בְּתַל אַבִּיב, שְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ: 'רַבֵּה, הָרַי הַזֶּה שֶׁלָּךְ יָקָר, לְמַה אַתָּה נֹסַע עַד תַּל אַבִּיב, כְּשֶׁבְּלָאוּ הָכִי מְבִיאִים לָךְ אַרְבַּעַת מֵינִים מְהֻדָּרִים הַבְּיָתָה?'"

בְּתַשׁוּבָה סִפֵּר הָרַב מִפּוֹנִיבּוֹ לְתִלְמִידוֹ אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַמוּבָא בְּגִמְרָא (שְׁבַת לַג ע"ב) אוֹדוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, שֶׁצִּצְאוּ מִהַמַּעֲרָה לְאַחַר שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה שֶׁל לְמוּד תּוֹרָה. רַבִּי אֶלְעָזָר שְׂרָאָה אֶת

והפסיק לשרף את כל הנקרה בדרךכו. אמר הרב מפוניב' לתלמידו: "במהלה מלחמת העולם השניה אבדתי אשה וילדים. אבדתי את הקהלה שבראשה עמדתי ואת הישיבה שהקמתי. לאחר השואה הנוראה חשבתני שעם ישראל יאבד את הטעם והשמחה בקיום המצוות. והנה אני רואה לאחר המלחמה, יהודים תל אביביים המסתובבים בשוק במשך שעות ארוכות כדי למצא אתרוג מהדר בלי בלעטלאה, ולולב סגור בעל גדול נאה. לאחר סורי הגוף והנפש שעברו בשואה האימה, הם עדין מוכנים להוציא מפיסם הון רב ולטרח כדי לזכות בארבעה מינים מהדרים.

לכן אני נוסע מדי שנה לשוק ארבעת המינים בתל אביב. מדי שנה אני משרה את רגלי כדי לראות את עם ישראל ביפיו ובתפארתו. מדי שנה אני מגיע לראות במו עיני, שגם לאחר החרבן הנורא, עם ישראל שמח במצוות ואוהב את אביו שבשמים. המראה המשמח הזה נוסף בי חזק ועידוד, המשפיעים עלי במשך כל החורף.

אמנם מביאים לי הפניתה ארבעה מינים מהדרים, אבל למרות זאת אני נוסע מדי שנה לשוק ארבעת המינים, כדי לחזות בשמחה ובאהבה שעם ישראל רוחש לקב"ה ולמצוותיו".
(רבי יעקב שיש שליט"א - לרומם)

האנשים המניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה, היה שורף כל מקום שנתן בו את עיניו. ואלו רבי שמעון בר יוחאי היה מביט שוב באותו מקום ומרפא אותו במבטו.

בערב שבת נראה לנגד עיניהם זמן רץ כשבידיו שתי אגדות הדסים לכבוד שבת, אחת כנגד 'זכור' ואחת כנגד 'שמור'. כשראה זאת רבי שמעון בר יוחאי, הוא אמר לבנו רבי אלעזר: "ראה כמה חביבות המצוות על ישראל". אכן, הדברים שכתב את חמתו של רבי אלעזר והוא חדל לשרף את העולם בעיניו.

אם נעין בכל ה"שלקח ערוה" ובכל ה"משנה ברורה" בהלכות שבת, לא נמצא אפלו סעיף אחד המורה לקנות שתי אגדות הדסים לכבוד שבת. אבל היהודי הפשוט הזה כל כך אהב וכבד את השבת, עד שקנה שתי אגדות הדסים ריחניים, אחת כנגד 'זכור' ואחת כנגד 'שמור'.

במעשה זה גלה היהודי הגון לרבי אלעזר, שבני ישראל לא רק שומרים את התורה והמצוות, אלא שמחים עמן ואוהבים אותן. עם ישראל שמח בשבת ואוהב את השבת. עם ישראל שמח במצוות ואוהב את המצוות. עם ישראל שמח בקב"ה ואוהב את הקב"ה. אהבת ה' בוערת בקרב עם ישראל כאש להבה. כשראה רבי אלעזר עד כמה עם ישראל שמח במצוות ואוהב את המצוות, הוא חדל להקפיד

בדרך המועד

הפוככים פמשל להתפיסות ה' עם עמו חג הסוכות המגיע לאחר הימים הנוראים, מסמל את התפיסות של השי"ת כביכול, עם כלל ישראל. כיצד?

בשלקח ערוה נפסק, כי כאשר מסככים את הסכה, אין לעשות את הסכה כגג אטום, אלא עליו להיות לכתחלה במצב בו אפשר לראות את הפוככים דרכו. מהי ההדגשה שצריכה דוקא לראות את הפוככים דרך

הסכה? מיד עם תם חג הסוכות, מגיע חג שמחת התורה, שהוא החג ה"נוצל" את כל ימי הדין והרחמים. לאחר הדש אלול, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכפורים, חג הסוכות והושענא רבה, מגיע היום הגדול והנשגב, בו מתאחד עם ישראל סביב התורה הקדושה, ומראה להשי"ת את אהבתו לתורה שנתן לעמו ישראל. מנהג ישראל, כי בשמחת תורה מסימים את הפרשה

האחרונה בתורה, פְּרַשְׁת "וְזֹאת הַבְּרָכָה", ומתחילים
מיד לקרוא בפְּרַשְׁת "בְּרֵאשִׁית".

ביום הרביעי לבריאת העולם, בְּרָא הַשׁי"ת אֶת
הַמְּאֹרוֹת, כְּפִי שְׂאוּמֶרֶת הַתּוֹרָה (בְּרֵאשִׁית א, טז):
"**וַיַּעַשׂ אֱלֹקִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹרֹת**
הַגְּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹרֹת הַקְּטָן לְמַמְשֶׁלֶת
הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים".

חז"ל (חלין ס ע"ב) עמדו על הסתירה בפסוק,
כְּאִשֶׁר בְּתַחֲלָתוֹ נֹאמַר שֶׁהַקֶּב"ה בְּרָא "אֶת שְׁנֵי
הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים", וּמִיָּד לְאַחַר מִכּוֹן, נֹאמַר שֶׁאֶחָד
מֵהֶם הָיָה "הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹל" וְהַשְּׁנֵי – "הַמְּאֹרֹת הַקְּטָן".
אִם שְׁנֵיהֶם הָיוּ "מְאֹרוֹת גְּדֹלִים", כִּיצַד יֵשׁ "מְאֹרֹת
קְטָן" ו"מְאֹרֹת גְּדֹל"?

תְּרַצּוּ: "אִמְרָה יָרַח לִפְנֵי הַקֶּב"ה: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
אִפְשֶׁר לְשְׁנֵי מַלְכִים שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר אֶחָד? אִמְרָה
לֵה: לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצֻמָּה".

כְּאִשֶׁר בְּרָא הַקֶּב"ה אֶת הָעוֹלָם, הִשְׁמֵשׁ וְהִירַח נִבְרְאוּ
בְּעֲצֻמַת אֹרֶךְ דּוּמָה. קֶרְנֵי הַיָּרֵחַ אֲמוּרוֹת הָיוּ לְהָאִיר
לְעוֹלָם כְּמוֹ קֶרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ, נִמְצָא כִּי לֹא הָיָה כָּלֵל מְשֻׁגַּג
שֶׁל "לַיְלָה", שֶׁהָיָה אוֹתוֹ מְאֹרֹת שֶׁהָיָה מְאִיר בְּלַיְלָה,
הָיָה מְאִיר כְּמוֹ הַמְּאֹרֹת שֶׁמְאִיר בַּיּוֹם. מִדּוּעַ יֵשׁ מְשֻׁגַּג
שֶׁל לַיְלָה וְחֻשְׁקָה? כִּיִּן שֶׁהַלְּבָנָה בָּאָה וְטֻעָנָה כְּלִפְנֵי
הַקֶּב"ה: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִשְׁמֵשׁ מְאִירָה בַּיּוֹם, וְאִלוֹ

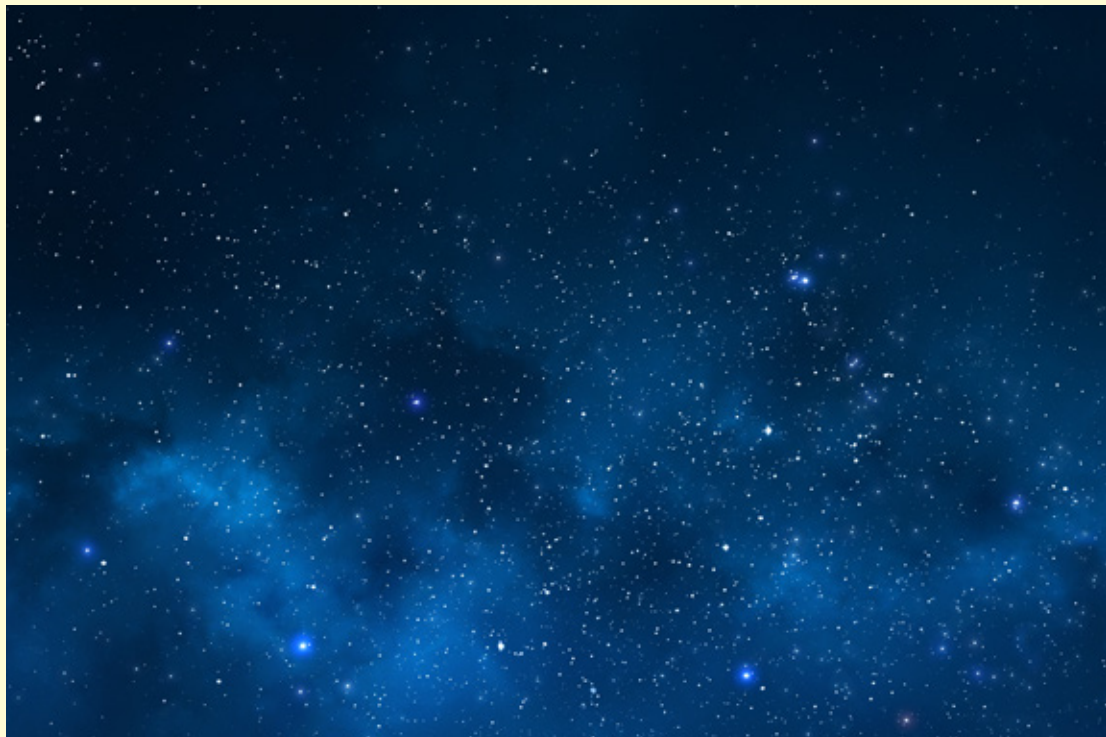
אֲנִי מְאִירָה בְּלַיְלָה, נִמְצָא שֶׁשְׁנֵינוּ נִמְצָאוֹת בְּאוֹתָהּ
דְּרָגָה, וְיָדוּעַ הַדְּבָר שֶׁאִין אִפְשָׁרוֹת שֶׁשְׁנֵי מַלְכִים
יִשְׁתַּמְשׁוּ בְּכֶתֶר אֶחָד, לְכּוֹן לֹא יִתְכּוֹן שִׁישְׁאֵר הַמְּצַב
הַנּוֹכְחִי בּוֹ אֲנִי וְהַשֶּׁמֶשׁ נֹאִיר בְּאוֹתָהּ מִדָּה. אִמְרָה לֵה
הַקֶּב"ה: לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצֻמָּה. הָרִי הַשֶּׁמֶשׁ לֹא הִגִּיעָה
לְטֻעַן טֻעָנָה זֶה, אִם כּוֹן לְשֶׁמֶשׁ לֹא מִפְּרִיעַ הַמְּצַב בּוֹ
הַלְּבָנָה מְאִירָה כְּמוֹתָהּ, וְרַק לְלִבְנָה זֶה מִפְּרִיעַ, לְכּוֹן
מִן הָרְאוּיָה שֶׁהִיא תִּהְיֶה זֶה שֶׁתַּמְעֵט אֶת עֲצֻמָּה. כֶּה פְּחַת
אוֹרָה שֶׁל הַלְּבָנָה וְנוֹצֵר הַמְּשֻׁגַּג שֶׁל לַיְלָה.

בְּרַם, הַלְּבָנָה בָּאָה וְטֻעָנָה לִפְנֵי הַקֶּב"ה: "רְבוּנוּ שֶׁל
עוֹלָם, הוֹאִיל וְאִמְרָתִי לְפָנֶיךָ דְּבָר הִגּוֹן אִמְעִיט אֶת
עֲצֻמִּי?".

כְּדִי לִפְסֹס אֶת הַלְּבָנָה, נָתַן לֵה הַשׁי"ת אֶת הַכּוֹכָבִים,
כְּפִי שְׂאוּמֶרֶת רַש"י עַל הַתּוֹרָה שָׁם: "עַל יְדֵי שֶׁמַּעֲטֵט אֶת
הַלְּבָנָה, הִרְבָּה צְבָאֵיהָ לְהַפִּיס דַּעְתָּה".

לְמַדְנוּ אִם כּוֹן, שֶׁכָּל יְצִירַת הַכּוֹכָבִים, לֹא הִיְתָה אֶלָּא
כְּדִי לִפְסֹס אֶת הַלְּבָנָה, שֶׁלֹּא תִּהְיֶה לֵה חִלְשׁוֹת הַדַּעַת
עַל שְׂאִין הִיא מְאִירָה כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ בַּיּוֹם. לְכּוֹן נִתְּנָה לֵה
הַכּוֹכָבִים, שְׂאֵף הֵם מוֹסִיפִים אוֹר בְּלַיְלָה.

גַּם אֲנִי, כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, מִבְּקָשִׁים בְּכָל יְמֵי הַסְּלִיחוֹת
וְהַרְחָמִים מִהַשׁי"ת: "סְלַח לָנוּ, מַחֵל לָנוּ, כִּפֵּר לָנוּ".
אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְהַתְּפִיֵס עִם הַשׁי"ת וּמִבְּקָשִׁים מֵאֵתוֹ
יִתְבָּרַךְ לְהַתְּפִיֵס עִמָּנוּ. כֶּה אֲנִי עוֹשִׂים כָּל חֻדְשׁ אֵלּוּל

אם כן, השי"ת, אבינו שבשמים, בורא העולם, המנהיג את העולם כולו, אינו רואה לעצמו, כפיכול, "פחיתות כבוד", בכה שהיא צריכה לפייס את ברואי, אף שלא היה צריכה לעשות זאת, שהרי הלבנה גרמה זאת לעצמה.

האדם נכנס לספה בחג הסוכות, ומטלת עליו מצות "ושמחת בחגך". שואל האדם את עצמו: כיצד יכול אני להיות בשמחה? וכי יכול אני להיות בטוח שהשי"ת אכן מחל וסלח לי על כל עונותי?

אומר לו השי"ת: בני חביבי, רוצה אני שתהיה בשמחה בחג הסוכות. אוהב אני אותה, ואם רצונה לדעת זאת, התבונן מתוך הסכה, ומה תראה דרכו? את הכוכבים. הם אלו המסמלים פי השי"ת פייס את הלבנה. בודאי לאחר שכלל ישראל התפייסו עמו בכל ימי הסליחות והתשובה, גם הוא התפייס אתם, ולכן יכולים הם בלב שקט לחג את חג הסוכות, ולקיים בשלמות את מצות "ושמחת בחגך והיית אף שמח".

(רבי אהרן טויסיג שליט"א - דורש טוב סוכות)

ולאחר מכן בראש השנה, עשרת ימי תשובה יום הכפורים.

הטור מביא בשם המדרש, שבכל מוצאי יום כפור יוצאת פת קול מהשמים ואומרת לנו: "לה אכל בשמחה לחמה ושתה בלב טוב יינה פי כבר רצה האלקים את מעשיה" (קהלת ט, ז).

מגיע חג הסוכות, והקב"ה רוצה להמחיש לנו כי הוא אכן התפייס אתנו. כיצד הוא ממחיש זאת? הוא אומר לעמו ישראל: בני חביבי, הולכים אתם כעת לעשות סכה, חפץ אני כי תוכלו לראות את הכוכבים דרך הסכה, וכל פה למה? שהרי בראתי את הכוכבים, כדי לפייס את הלבנה. עתה שערו בנפשכם: וכי אני השי"ת צריכה לפייס את הלבנה? הרי הלבנה נבראה עם אור עצום כמו השמש, והיא זו שטענה שאי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד. וכיון שהדבר הפריע לה, הרי מן הדין היה שהיא זו שתצטרף למעט את עצמה, ומדוע צריכה אני לפייס אותה? אף סוף כל סוף, כיון שהדבר גרם לה לצער, הריני מפייס אותה, ובורא את הכוכבים שיאירו לצדה.

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-1: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ